

СПИ ГРАДЪТ

Спи градът в безшумните тъми.
На нощта неверна верен син,
бродя аз - бездомен и самин -
а дъждът ръми, ръми, ръми...

Трепнали край черните стени,
стъпките размерено кънтят
и след мен невидими вървят
жалби за преминалите дни.

Образът на милото дете,
нявга озарило моя праг,
в спомена възкръсва - чист и драг -
и скръбта расте, расте, расте...

Тя дойде - дете - с пробуден жар,
с пламенна усмивка на уста,
но възжаждал вечна красота,
аз отвъргнах тленния ѝ дар.

Миналото - ах, остана то
тъмен край от скърби заледен
и оттам отправя тя към мен
своя скръбен вик:защо, защо?

Спи градът в безшумните тъми.
На нощта неверна верен син,
бродя аз - бездомен и самин,
а дъждът ръми, ръми, ръми...